

Sygn. akt IV CNP 69/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi pozwanych
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 23 maja 2013 r.,
w sprawie z powództwa Polskich Kolei Państwowych Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko J. P., J. P. i A. P.
o eksmisję,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2014 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. oddala wniosek strony powodowej o zasądzenie od pozwanych kosztów wywołanych wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Pozwani [...] złożyli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 23 maja 2013 r. Wyrokiem tym - na skutek apelacji strony powodowej - zmieniono wyrok Sądu Rejonowego z dnia 10 września 2012 r. i nakazano pozwany (w tym córce pozwanych) opróżnienie i wydanie stronie powodowej lokalu nr 1 położonego w B. przy ul. J. 1.

W skardze stwierdzono, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z art. 691 § 2 k.c. Wyjaśniono też, że orzeczenie to spowodowało szkodę poprzez utratę przez pozwanych tytułu prawnego do lokalu przy ul. J. w B., nie było także możliwe wzruszenie tego orzeczenia innymi środkami zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia stanowi szczególny środek zaskarżenia takich orzeczeń (art. 424¹ § 1 k.p.c.). W związku z tym powinna ona spełniać wymagania formalne przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., w tym m.in. wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, do którego skarga się odnosi (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W orzecznictwie Sadu Najwyższego wskazywano już wielokrotnie na sam sposób uczynienia zadość temu istotnemu wymaganiu skargi. Konieczne jest zatem bliższe opisanie występującej realnie, a nie tylko hipotetycznie szkody majątkowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2010 r., III CKN 48/10, Biuletyn Sądu Najwyższego, Izba Cywilna 2011, nr 10, poz. 51). Niezbędne jest wykazanie czasu wyrządzenia takiej szkody, jej postaci oraz związku przyczynowego między wystąpieniem uszczerbku a wydaniem prawomocnego orzeczenia (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 r., III CNP 44/10, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., III CNP 22/11, nie publ.). Nie wystarczy zatem samo ogólne stwierdzenie skarżącego, że poprzez wydanie zaskarżonego orzeczenia została mu wyrządzona szkoda oraz określone zdarzenie, z którym łączy on powstanie szkody (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., I CNP 35/10, nie publ.).

Niezależnie od tego należy stwierdzić, że nie sposób podzielić stanowiska skarżących, iż zaskarżony wyrok eksmisyjny „spowodował wyrządzenie szkody poprzez utratę przez pozwanych tytułu prawnego do (spornego) lokalu” (s. 1 skargi). Orzeczenie to miało bowiem charakter deklaratoryjny i stanowiło konsekwencję nieprzysługiwania pozwanym prawnego tytułu do jego lokalu mieszkalnego *ex contractu* (np. na podstawie umowy najmu za stronę powodową) lub *ex lege*, tj. w świetle postanowień art. 691 § 2 k.c. Nie mogło zatem powodować „utrąty przez pozwanych tytułu prawnego” w rozumieniu wskazanym w skardze.

Brak w skardze jednego z elementów konstrukcyjnych skargi wskazanych w art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c., w tym - elementu w postaci wspomnianego uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., powoduje odrzucenie skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.) jako niedopuszczalnej. W tej sytuacji Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Odmowa przyznania stronie powodowej kosztów postępowania wywołanego skargą uzasadnione jest tym, że odpowiedź na skargę z wnioskiem o przyznanie kosztów (k. 36 akt sprawy) wniesiono po upływie terminu przewidzianego w art. 398⁷ § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. (por. k. 18 akt sprawy).